

λωνεν ἔτι μαλλον τὸν I. T. Μάστων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῶν συναδέλφων τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου. Οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνδρες, ἰσχυρογνώμονες, ὡς ἐμπρέπει εἰς ἀποστράτους πυροβολητάς, ὑπεστήριζον ἐκθύμως τὰ σχέδια τῆς εταιρίας Βαρδικῶν καὶ Σας. Ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου εἶχε καταστή τόσον διάσημος, ὥστε πολλοὶ ἀπηυθύνοντο ἤδη πρὸς αὐτὸν δι' ἐπιστολῶν, ὡς πρὸς τοὺς διαβοήτους ἐγκληματίας, μόνον καὶ μόνον ὅπως λάθωσιν εἰς ἀπάντησιν γραμμὰς τινὰς ἐκ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἣτις ἐμελλε ν' ἀνατρέψῃ τὸν κόσμον!

Ἀλλὰ τοῦτο, ὅσον ἀξιόζηλευτον καὶ ἂν ἦτο, ἀπέβαινεν οὐχ ἥττον ὁσημέραι μᾶλλον ἐπικίνδυνον. Ὁ ἐκμανεὶς ὄχλος ἡμέραν καὶ νύκτα περιεκύκλου τὴν φυλακὴν τῆς Βαλτιμόρης, ἐκεῖ δέ, ἐν τῷ μέσῳ κραυγῶν καὶ μεγάλου θορύβου, οἱ λυσσώδεστεροι ἐξήτουν τὴν παράδοσιν τοῦ I. T. Μάστωνος, ὅπως ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον τοῦ Ἀντς.

Ἡ ἀστυνομία ἐβλεπεν ἐγγίζουσιν τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

Ἡ κυβέρνησις τῆς Βασιλικῆς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τοὺς ἀμερικανικοὺς λαοὺς καὶ τοὺς κατοίκους τῶν ξένων χωρῶν, ἀπεφάσισε τέλος ν' ἀπαγγεῖλῃ κατηγορίαν κατὰ τοῦ I. T. Μάστωνος καὶ νὰ τὸν παρὰπέμψῃ ἐνώπιον τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου.

Δι' ἐνόρκων πιεζομένων ἤδη ὑπὸ φρικώδους ἀγωνίας, «ἡ ὑπόθεσις του δὲν θὰ παρετείνετο πολὺ», ὡς ἔλεγεν δ' Ἀλκείδης ὅστις τὸ καθ' ἑαυτόν, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται εἰδός τι συμπαθείας πρὸς τὸν ἀκλόνητον χαρακτῆρα τοῦ μαθηματικοῦ. Ὅθεν τὴν πρωίαν τῆς 5 Σεπτεμβρίου ὁ πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ δεσμώτου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ εἰς ἣν, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ τῆς, εἶχε παραχωρηθῇ ἡ ἄδεια αὕτη ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι ἴσως εἰς τελευταίαν ἀπόπειραν ἡ ἐπιρροή τῆς ἀξιεράστου ταύτης κυρίας ἦθελε τέλος ὑπερισχύσῃ. Οὐδὲν μέσον ἔδει νὰ παραμεληθῇ ἐξ οὗ ἡδύναντο νὰ ἐλπίσωσι τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἄν καὶ ἤδη ἀπ' αὐτοῦ γινόντων, θὰ ἐλάβανον πλέον τὰ μέτρα των.

«Θὰ ἐλάβανον τὰ μέτρα των, ἔλεγον οἱ διορατικώτεροι. Τί ἄλλο θέλομεν! Καὶ τί θὰ κερδίσωμεν, παρακκλῶμεν, καὶ ἂν κρεμάσουν τὸν Μάστων, ἀφ' οὗ καὶ μετὰ τὸν ἀπαγχονισμόν ἡ καταστροφή θὰ συντελεσθῇ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φρικαλαϊότητι;»

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην λοιπὸν ὥραν ὁ I. T. Μάστων εὕρισκετο ἐνώπιον τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ τοῦ Τζῶν Πρίστις προέδρου

τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Εἰς τὴν συνδιάλεξιν των ἣτις ἤρξατο ἀπλούςτατα, ἀντηλλάγησαν αἱ ἐπόμεναι ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, τραχύται ἀφ' ἐνός, ἡρεμώταται ἀφ' ἐτέρου.

Τίς δὲ ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ ἐπῆρχοντο περιστάσεις καθ' ἃς ὁ I. T. Μάστων θὰ ἦτο ἀτάραχος ἐνώπιον ἄλλων παραφερομένων!

«Διὰ τελευταίαν φορὰν, θέλεται ν' ἀπαντήσετε; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος;

—Εἰς τί;... παρετήρησεν εἰρωνικῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου.

—Εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ μέρους ὅπου μετέβη ὁ συνάδελφός σας Βαρδικῶν.

—Σὰς τὸ εἶπα ἤδη ἐκατοντάκις!

—Ἐπανελαβετέ το δι' ἐκατοστήν πρώτην φορὰν.

—Εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅπου θὰ ῥιφθῇ ἡ βολή!

—Καὶ ποῦ θὰ ῥιφθῇ ἡ βολή;

—Ἐκεῖ ὅπου εὕρισκεται ὁ συνάδελφός μου Βαρδικῶν.

(Jules Verne)

*Ἐπὶ συνέχεια

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ποιητοῦ ἓνα χρυσὸ
Κλειστὸ βαζάκι τ' οὐρανοῦ ἐδῶ κάτω,
Ἀπὸ τὸ μύρο τῆς Ἐδὲμ τὸ περισσὸ
Μὲ τ' ἅγιον χερί τοῦ Θεοῦ γεμάτο.

Εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ἓνα ἐγκόρφῃ μαγικῷ,
Ποῦ 'ς τὰ βαθειά του ἡ φύσις ἔχει βάλει
Κάθε μαργαριτάρη καὶ διαμαντικῷ,
Κάθε στολίδι μὲ ἀξία μεγάλην.

Κ' εἶνε γραφτὸ σὲ κάθε νέον ποιητῇ
Ἄν θε νὰ ψάλλῃ ἀληθινὰ μὲ χάρι —
Ἡ Εὐμορφία καὶ ἡ Ἀγάπη νὰ κρατῇ
Τῆς σφαλιχτῆς καρδιᾶς του τ' ἀνοιχτάρι.

Ἐνόσῳ εὐμορφία κι' ἀγάπη τρυφερῇ
Νοικοκυρεῖουν μέσ' αὐτοῦ μὲ χάρι,
Καμμιά μὲ τ' ἅγιο μύρο δὲν φιλοδωρεῖ,
Κανένα μὲ τὸ πλοῦσιό της λοβάρη.

Μόνον αὐτὲς ποῦ τῆς κρατοῦνε τὰ κλειδιά
Μὲ τὰ διαμάντια τ' ἀκριβὰ στολίζει,
Μόνον γι' αὐτὲς τοῦ ποιητοῦ λαλεῖ ἡ καρδιά
Καὶ τῆς Ἐδὲμ τ' ἀρώματα σκορπίζει...

Μά, Ἀγάπη κι' Εὐμορφία εἶν' ἄτακτα παιδιὰ,
Παίρνουν τὰ πάντα γιὰ χοροῦ παιχνίδια,
Μεθοῦν ἀπ' τὴ γλυκεῖα ποῦ νοιώθουν μυρωδιά,
Θαμβώνουντ' ἀπὸ τὰ πολλὰ στολίδια.

Πῶς ἀπ' τῆς Τύχης τὸν τροχὸ στρεφογυροῦν,
Ἵαν σβοῦρα κάθε μιὰ δαιμονομένη,
Πατοῦν τοῦ ψάλτου τὴν καρδιά, ἄχ! καὶ τὴν
Μέσα 'ς τοὺς πέντε δρόμους ῥαγισμένη!....

Τότε θωροῦν τὰ πλοῦτη της 'ὡς κ' οἱ στραβοί·
Ἀκοῦνε τοὺς καῦμούς της 'ὡς καὶ οἱ βράχοι.
Τότε ῥοφᾷ τοὺς μόσχους της ὅποιοι διαβῇ,
Κι' ἀρπᾷ ἀπ' τοὺς θησαυροὺς της ὅποιοι λάχρ!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.